

N.º 2 (a) Patent n.º 113.982 Ptas: 10 cts.

esquix

Suplement d'EN PATUFET

MARIONA, LA NENA TREBALLADORA

Ayuntamiento de Madrid

Mariona, la nena treballadora

MARIONA era una nena d'allò més bonica. Bonica i treballadora. Treballadora i bona com el pa de pessic.

Els ocellets que volaven per davant de casa seva—una de les més petites i de les darreres del poble—li cantaven sovint:

—Ara surt la Mariona;
mireu-la que va bufona!
Ara se'n posa a cosir;
quin treball que fa més fi!
Ara surt a passejar;
mireu-la quin goig que fa!

Però a passejar no hi anava mai.

Els ocellets, perquè la veien sortir, s'ho pensaven, i s'erraven de mig a mig. On anava, era a tornar la feina.

¿Com podia anar a passejar si tenia la seva mare sempre malalteta al llit? ¿Què sabien els ocellets de les angúnies que passava la Mariona?

—Mentre siguis tan treballadoretta, no ens mancarà mai el nostre pa de cada dia, filleta meva!—li deia la seva mare.

—Així, ja podeu estar ben tranquil·la, mare, perquè les ganes de treballar, si Déu vol, mai no les perdré.

Com de fet, la Mariona no es sabia estar ni un quart en vaga.

Podeu comptar si en tenia d'alegria la seva mare de veure-la així! Pobreta mare, que si no hagués estat per la Mariona s'hauria mort de fam en aquell llit de dolor i de tristesa.

La nena, a més a més d'ésser treballadora, bonica i bona, era també alegre com un picarol. I aquella alegria l'encomanava a la seva mare, alleugerint-li les penes.

Però arribà l'hivern. I amb l'hivern, el fred i les nevades i els dies grisos.

I com si això no fos prou, vingué el pitjor que podia venir. La Mariona quedà sense feina.

—No te'n podem donar ni una mica. Ai, filleta! Per nosaltres en voldríem! ¿Que no veus que enguany hi ha hagut les collites migrades i la gent s'està de tot?—li digueren a la casa per on treballava la nena.

I quedar sense feina, per a la Mariona, era com quedar sense pa.

Ella, pobrissona!, no sabia com dir-ho a la seva mare malalta. A la seva mare que sempre li remarcava que mentre tingués ganes de treballar no els mancaria mai el pa de cada dia.

I mentre la gentil Mariona ho encomanava tot a Nostre Senyor, perquè al cap i a la fi només Nostre Senyor ho podia remeiar, sentí que trucaven a baix a l'entrada.

De primer antuvi li semblava que era el vent, però després se n'assegurà.

—Ja va!—digué la Mariona, tot davallant per l'escala.

I en obrir la porta del carrer—que estava ajustada pel mal temps que feia—se li aparegué al davant Sant Pere, que anava de camí.

—Bon dia, minyoneta!—li digué el Sant.

—Bon dia que Déu ens dó!—contestà la Mariona, i s'afanyà a besar-li la mà.

—¿Que no hi és la teva mare?

—Sí que hi és, però està malalteta al llit.

—Així hauré de trucar a una altra porta...

—¿Per què?

—Perquè em voldria fer cosir aquest esquinç que m'he fet.

—Això rai! Ja us el cosiré jo!

—Tu? ¿Ja en saps de cosir, tan petitona?

—Es clar que en sé! Si no faig altra cosa!

I ja em teniu la Mariona enfilant

l'agulla i cosint primorosament la túnica de Sant Pere.

—Molt bé, minyoneta, molt bé! Ets d'allò més enginyosa! Però, ¿com t'ho pagaré ara jo això?

—No m'heu de pagar res. Encara gràcies de deixar-m'ho cosir—digué la Mariona.

—Mira, com que veig que sou molt pobres, jo et donaré aquesta llesqueta de pa. Es molt dura, perquè ja fa dies que la porto al sarronet, però pren la bona voluntat, ja que no tinc res més per donar-te.

Sant Pere li allargà el bocí de pa que feia tres dies que havia captat en una casa de pagès.

—Gràcies!—digué la nena.

I Sant Pere seguí el seu camí.

* * *

La Mariona, un cop quedà soleta a l'entrada, pensà:

—Oidà! Ja tinc pa per fer sopetes per a la mare.

I s'esmunyí cap a la petita cuina,

—Mir
pobret

—Mira, com que veig que sou molt
pobrets, jo et donaré aquesta llesqueta
de pa.

agafà el ganivet i començà a tallar la llesqueta.

Però, mireu quina cosa més estranya li passava. Va emplenar dos plats de sopes i la llesqueta que li havia donat Sant Pere encara era grossa igual.

—Això és un miracle!—exclamà la Mariona.

I a l'hora de sopar li succeí el mateix.

I no us penseu pas que les sopes no fossin bones, no! A l'inrevés. La mare, a la primera culleradeta que em menjà, preguntà:

—Mariona! ¿D'on has tret aquest pa que fa les sopes tan gustoses?

I la nena l'hi contà tot, tot. La mare se n'alegrà de saber-ho.

Bona sort en tingueren d'aquella llesqueta miraculosa, que sinó, mare i filla haurien patit fam, que això és més trist quan es tenen ganes de treballar i no es troba feina.

Mentrestant, els dies d'hivern s'anaven esmunyint.

La Mariona i la seva mare es con-

formaven de no menjar altra cosa que sopetes de farigola, ben calentones.

Si per quelcom es migrava la nena, era per no poder cosir.

Un matí tornaren a trucar a la porta:

—Pom! Pom!

—Ja va!—contestà la nena, tot baixant a obrir.

Altra vegada era Sant Pere qui demanava.

—Com que temps enrera, un dia que vaig escaure de passar per ací, tu em vas cosir tan bé la túnica que portava esquinçada, que fins els angelets no se'n podien avenir, avui que m'he enganxat en uns esbarzers, he pensat: «El millor que pots fer és anar a veure la Mariona, per si t'hi vol donar quatre punts.» I ací em tens, minyoneta.

—De molt bona gana, i ara!—exclamà la nena.

I ja em teniu la Mariona enfilant l'agulla i cosint primorosament la túnica de Sant Pere.

—Molt bé, minyoneta, molt bé! Ets

d'allò més enginyosa! Però, valga'm Déu!, ¿com t'ho pagaré ara jo això?

—No m'heu de pagar res. Encara gràcies de deixar-ho cosir—contestà la Mariona.

I quan la nena li anava per contar el bé que en treien de la llesqueta de pa que ell li havia donat l'altra vegada, Sant Pere digué:

—Mira, com que veig que sou molt pobrets, jo et donaré aquesta bosseta. Es molt velleta i dins només hi ha un sou. Un sou que hi guardo de fa molts dies. Pren-lo i compra't alguna llamina-dura, ¿ho sents, Mariona?

—Moltes gràcies!—digué la nena.
I Sant Pere seguí el seu camí.

* * *

La Mariona, un cop quedà soleta a l'entrada, pensà:

—Oidà! Ja en tindrè per comprar una miqueta de tall, que fa tants dies que no n'hem tastat.

Però, mentre pensava això, s'escai-gué de passar un pobret que li demanà

un bocinet de pa per l'amor de Déu.

La Mariona es digué entre ella:

—De pa no n'hi puc donar, perquè si li dono la llesqueta, després nosaltres ens moriríem de fam. Calla! Li donaré aquest sou, i de tall no en menjarem. Això sí, la bosseta me la vull guardar per a mi.

Tal dit, tal fet.

La nena allargà el sou al pobre mendicant, i s'esmunyí escales amunt.

En arribar al menjadoret, deixà la bosseta damunt la taula.

Però... ¿què era allò que havia sentit? ¿Aquell trinc somort era una il·lusió seva?

Entafurà la mà dins la bosseta i hi trobà un sou.

—Això és un miracle!—exclamà la Mariona.

Hi entafurà la mà de nou, i em tragué un altre sou.

I corregué a comprar minestra.

La Mariona, però, no en volgué abusar, i només gastava els diners més justos.

*...Calla! Li donaré aquest sou, i de
tall no en menjarem.*

La
grà q
La
sofria
laltia.
seu m
les ma

—P
—è
na.
—U
—è
I la
carrer
Com
cava.
L'an
—A
al cel
mica
com c
jugave
què po
vas a

La seva mare, en saber-ho, se n'alegrà qui-sap-lo.

La pobreta dona, per altra banda, sofria de cada dia més amb la seva malaltia. I el pitjor de tot era que el seu mal no es podia guarir de cap de les maneres.

* * *

—Pom! Pom!

—¿Qui hi ha?—preguntà la Mariolina.

—Un angelet que vol entrar.

—¿Un angelet...?

I la nena baixà a obrir la porta del carrer de bat a bat.

Com de fet, era un angelet qui trucava.

L'angelet parlà així:

—Ahir a la tarda, jugant per dalt al cel, sense voler vam esquinçar una mica el mantell blau de l'estelada, i com que jo era el més gran dels que jugaven, Sant Pere em va dir: «¿Saps què pots fer? Demà t'arribes a la terra, vas a *tal* carrer i a *tal* casa, i allí hi

trobaràs una nena que es diu Mariona, que a treballadora i a saber cosir ningú no li passa la mà per la cara. I jo em crec que si li demanes ben demanat, ella ho pujarà a cosir, i ho deixarà tan polit, que ningú no coneixerà l'esquinçada.»

I tal com desitjava l'angelet i com havia predit San Pere, així s'esdevingué.

Però abans de tornar la Mariona a la terra, al costat de la seva mare malalteta que l'esperava, Sant Pere li digué:

—¿Què voldries que et donés, ara? Avui sí que no tinc res, perquè acaldalt tot ens sobra.

La nena que havia llucat el cel per entre l'esquinç del mantell blau de l'estelada, contestà tímidament:

—Si no us fes res i ens volguéssiu donar un reconet dins a la glòria, de bona gana pujaríem a viure-hi la mare i jo, perquè a la terra la meva mare només fa que sofrir.

Sant Pere hi accedí. I ja em teniu

la Mariona amb sa mare dalt al cel,
amb sa mare que un cop entrà a la
glòria ja es trobà bona del tot.

R. BIR

VERSOS DE RIURE

APROFITANT L'OCASIÓ

—¿On vas, Miquel?

—A cà l'òptic.

—¿Que gastes ulleres?

—Ca!

Vaig a comprar un termòmetre.

—¿I per això t'has llevat,
amb aquest fred viu que glaça,
tan de matí?

—Ja veuràs:
precisament vull comprar-lo
amb la glaçada que fa,
perquè amb el fred els termòmetres
diu que s'*abaixen* qui sap,
i quan l'ocasió es presenta
fa de bon aprofitar.

NYIC

1—Mireu, nois, un lladre...

2—Amaguem-nos...

3—A veure si faré bona cacera...

4—Vatua els civils! ¿què és això?

5—Assistència, que les bruixes m'empaiten...!
Valga'm el bon lladre i el mal lladre...!

6—I mentre fuig el trapella,
els de la seguretat
corrent li van al darrera
amb un flabiol sonant.